

februar 2026

Leto 2026

Pacifik

1. februar 2026, nedelja

Saipan, Severni Marianski otoki

Dežuje. Domačini nama razložijo, da toliko dežja, kot letos, v januarju še niso imeli. Globalno segrevanje? Kakorkoli, v avtu ne dežuje in v skladu z ameriškim načinom življenja se z avtom odpeljemo v nekaj sto metrov oddaljeno restavracijo. Filipinsko restavracijo z menijem, debelim, kot je bil včasih telefonski imenik. Šarka z možem Martinom in sinom Gvidom so najini vodniki. Kasneje se nam pridružita še John in Elvira. On je potomec siciljanskega očeta in irske matere, ona je čistokrvna Bosanka (Čehi so nama ju predstavili kot slovenski par, ali pa sva narobe razumela?). Kar dogo klepetamo in zmenimo se, da pogovor nadaljujemo v naslednjem tednu, ko bo primerna prilika. Na mojo srečo ne vztrajajo več, da bi imela predavanje na mednarodni šoli, ki jo vodi Martin.

Popoldan sledi turizem. Severni del otoka je pod kontrolo ameriških narodnih parkov in je temu primerno lepo urejen. Je pa za nas, Evropejce, večina zadev nezanimiva. Ameriško osvajanje Pacifika in poboj Japoncev med drugo svetovno vojno za naju, kot pacifista, res ni najbolj zanimivo. Lepši je pogled na lokalno Modro špiljo in lokalni Ptičji otok. Narava je tukaj lepa.

Večer zaključiva v kafiču z imenom Boter, Godfather. Po happy hour je živa glasba in na vhodu piše, da so openig hours »4:00 util closed«. Zanimivo. Imajo več vrst točenega piva, ki ga še nikoli nisva poskusila. Najprej torej naročiva sampler tray z vsemi vrstami, potem se odločiva, katerega bova pila in s tem nadaljujema. Še nekaj snacka za dovajanje soli v telo in v happy hourju pustiva lokalu (brez tipa) 67 dolarčkov. Še dobro, da Trump dela za nas in da je z evrsko penzijo življenje v Združenih državah, kjer so cene v dolarjih, dokaj poceni.

Češka družinica: Šarka, Martin in Gvido, skupaj na kosilu v filipinski oštariji

loco moco, hrustljavi rezanci s kozicami in zelenjavo, lumpia, filipinska juha s piščancem, je le del jedi, ki smo jih jedli v filipinski restavraciji: raznovrstnih oštarij na Saipanu je zelooo veliko ...

potem pa na ogleda raznih spominov na II.svetovno vojno - na sliki Korejski memorial

vojaško orožje počasi razpada

trava je skrbno pokošena

zanimivo mlado dekle: ne vem ali si je pobarvala lase na osnovi barv obleke ali je bilo obratno? jo je pa njen fant fotografiral iz vseh možnih pozicij

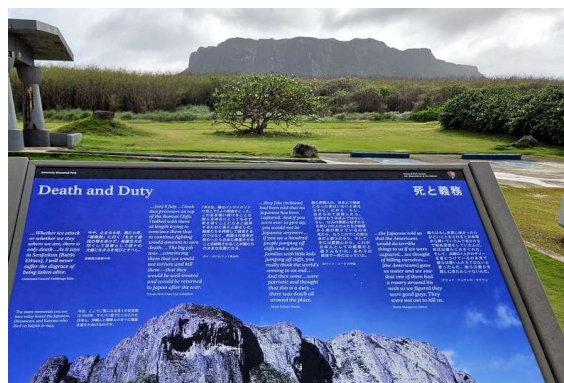
Banzai Cliff

morje je zelo razburkano, kar krepko je pihalo na tem koncu

sva vzela bel avto, da ne bova izstopala na cesti ...na turističnih točkah pa izstopava, ker edina nimava mustanga, takih živahnih barv

Japoncem je bilo razloženo, kaj bodo delali z njimi Amiji, če jih zajamejo; zato so rajši skočili v prepad s klifa, ki je v ozadju

skrita jama (modra špilja)

v to jamo se greš lahko kopati, snorkljati ... ampak kakor sem videla je morje ves čas razburkano in to ne bi bil nek užitek... jutri dalje slike z današnjega dne

2. februar 2026, ponedeljek

Saipan, Severni Marianski otoki

Deževen in vetroven dan.

Dopoldan mine v iskanju težave, zakaj mi dela internet preko DoCoMo 5G omrežja s sila zoprnimi prekinitvami. Al me uči, kako sploh deluje 5G omrežje in me poleg ostalega nauči tudi, da praktično nikjer na svetu (tudi v Sloveniji in v CNMI) ni postavljeno pravo 5G omrežje, ampak le ena dodatna plast nad 4G omrežjem. Razlog je poleg nižje cene nadgradnje enostaven. Stare SIM kartice niso prilagojene za 5G. Tudi »5G over 4G« s takimi simkami ne deluje brez težav. In ko izključim SIM kartico slovenskega Telekoma, začne DoCoMo eSIM čudežno povsem normalno delovati. Celo hitrejši je od Starlinka. Voila!

Na barki mi danes ni več za živeti. Odpraviva se v šoping oblačil za Vesno. Teh sicer ne kupiva, kupiva pa oblačila za mene. In tri pare japank. Za mene. Vesna mi da nadimek Imelda. Najprej kupim take za 4,95 dolarja in potem še take, ki jih bom z veseljem nosil. Petkrat dražje so. Še v lekarni in pri švajsmojstru pustim nekaj denarja, pa nekaj nujnih malenkosti za na barko tudi kupiva. Najpomembnejši je rezervni odpiralč za buteljke. Kosilo v tajski restavraciji je spet odlično, nakupovanje v manjšem shopping mallu pa raziskovalno. Kupila sva za 130 dolarjev vzorcev hrane.

Zvečer na barki jeva italijansko delikateso s francoskim kruhom. Prvič po neskončno dolgem času spet vidim pred sabo v olivnem olju vloženo artičoko in okusim dober kruh. Testirava še pet vrst piva - jutri bova kupila zmagovalca natečaja v večjih količinah. In ga spet švercala v druge države...

še nekaj včerajšnjih fotk s potepanja po otoku

Ptičji otok (Bird island) na katerega je prepovedano plavati

kakor je videti od daleč, bi se (vsaj na današnji dan) razbil

pogled na okolico s Cuicide Cliff (kjer so Japonci dol skakali)

lep narava, a desno je nekaj industrijskega, zbirališče in predelava kovin

samotna kmetija ... na mnogih koncih se nisva mogla pripeljati, ker je bil makedam z razmočeno zemljo

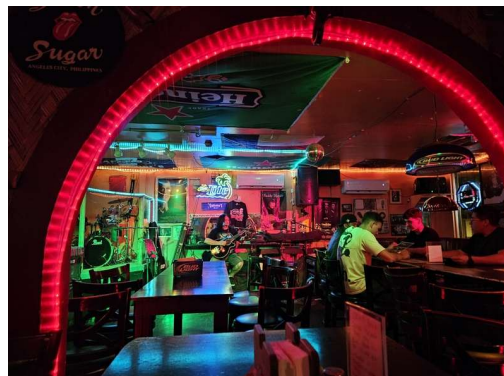
nekateri niso pustili za seboj le stopinj

mogoče ni najbolj okusno, je pa zanimivo: to je moški pisoar v lokalu Godfather=bivši sod za pivo predelan v pisoar

Godfather lokal; sampler tray-kozarčki po 2dcl za testiranje ...

Godfather lokal z živo glasbo vsak dan od devete ure zvečer dalje pa do ... zapre se, ko ni več gostov

dva pladnja jedi, vsak pladen po 10USD; imel si možnost izbrati si 4 različne jedi, kar je meni super, ker na ta način testiram nove jedi; tom yum juha, pražen riž s kozicami, žepki z mesom, lumpia, curry z mesom, piščanec z zelenjavo in kozicami-odlično

če dobro pogledaš, vidiš kavlje na katere obesijo ribe in jih tehtajo; najina trofeja 18kg riba bi bila tukaj zelo majhna videti

3. februar 2026, torek

Saipan, Severni Marianski otoki

Zjutraj naju iz marine obvestijo, da imajo pripravljen račun za naju. Ni šokanten, celo zelo ugoden je. Cena 5,20 evrov na dan je ena najnižjih do sedaj za bivanje v marini. Je pa plačilo komplicirano. Ne plača se v marini, ampak v pisarni finančne uprave (ali nekaj takega). Tudi to bi bilo v redu, če ne bi bila pisarna na vrhu hriba s pomenljivim imenom Capitol Hill. Brez avtomobila do tja ne moreva. Združene države, pač. Spotoma oddava še razglednice, pošta je tudi na Capitol Hillu. Ja, ZDA so še toliko nerazvita država, da ljudje še pošiljajo razglednice s klasično pošto. V bolj razvitih deželah, recimo v Burundiju, so razglednice le še elektronske. In kako naj cel Dom starejših občanov vidi, da je Vesna poslala mami razglednico preko WhatsAppa?

Sledi kosilo v korejski restavraciji z mednarodno hrano in potem kavica v enem izmed shopping mallov. Dober kapučino postrežejo v papirnatem kozarcu s plastičnim pokrovčkom. In slamico za pitje. Ah, ja... In, glej ga čudo, v tem mallu je tudi trgovina. Za katero se izkaže da ima za ameriške razmere zelo bogato izbiro delikatese. No, je imela do najinega odhoda. In dobro, vendar precej drago meso. Meso bova kupovala drugič.

Še nekaj turističnih točk obiščeva. Bolj kot ne so zapuščene. Midva sva na vseh teh mestih (skoraj) edina turista. CNMI (Commonwealth of Northern Mariana Islands) je bil izjema v ZDA, kamor so lahko potovali Kitajci brez vize. Cveteli so ogromni hoteli in še večji casinoji. Med Kitajsko in Saipanom je bil postavljen zračni most. Ampak potem je prišel covid in prišel je Trump. Kitajci sedaj za CNMI potrebujejo ameriško vizo, za katero se pa ve, kako težko jo je dobiti in koliko stane. Turizma ni več, hoteli so zaprti, igralnice bankrotirane. V tropski klimi zgradbe vidno razpadajo (niso jih gradili Japonci - njihovi bunkerji so po 80 letih še vedno kot novi). Žalostno, kaj naredi nespametna politika.

Ampak, midva se s tem ne bova ukvarjala, midva se zvečer raje ukvarjava s problemom kateri koktajl naj si Vesna naroči v bližnjem kafiču.

dobra sladica: caramel sweet potato with ice cream

šla sva si tudi pogledati letališče, ogromno napram številu prebivalcev

plaža do katere prideš po stopnicah, zato tudi ime Ladder beach

nekoč so bile stojnice odprte...danes vse zaprto; na splošno je videti veliko hotelov, restavracij zaprtih-ni kitajskih turistov, ker po novem potrebujejo vizo (prej jo niso)

celo nekaj turistov je bilo na plaži

ni lahko plavanje

rakec se je hitro skril v hiško

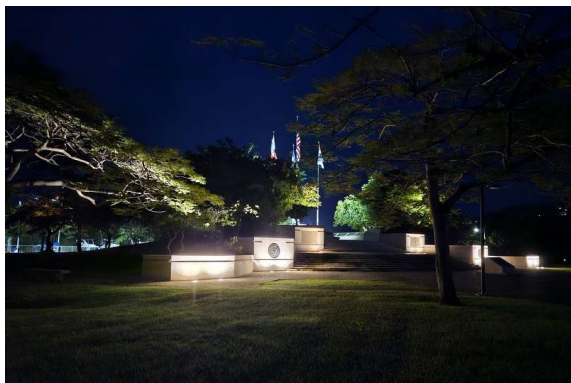
bunker še vedno stoji

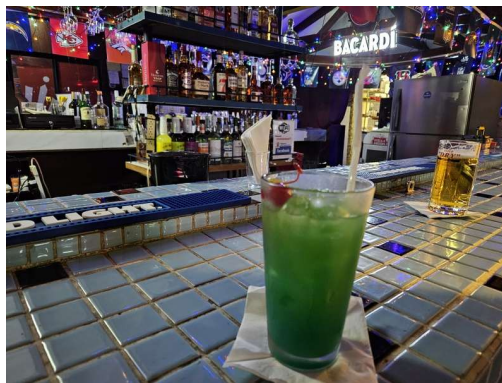
notranjost bunkerja-glede na maso turistov in po 80ih letih je še kar dobro ohranjeno

za ograjo te hiše tabla z napisom; Al pravi, da je to črni humor: Nepooblaščen vstop prepovedan – na kršitelje bomo streljali; preživeli bomo ustrelili še enkrat

American memorial park by night

zaključek dneva

4. februar 2026, sredo

Saipan, Severni Marianski otoki

Dežuje. Dežujejo tudi opravičila domačinov zaradi dežja. Vsakdo, s katerim govoriva (ali si dopisujeva) se opravičuje. Ne razumem pa, zakaj se čutijo krive za vreme. So morda povezani z božanstvi? Ali pa so tako razvita družba, da vreme kar sami delajo?

Kakorkoli, med dežjem midva urejava notranjost barke in premetavava bite med pomnilniškimi celicami na mašincih. Po kosilu se končno spraviva na ogled muzeja. Najini predhodniki so ga močno priporočali. Po ogledu pa mi ni jasno, zakaj? Le prijeten klepet sva imela s kustosom, ki je na naju navalil »ko mutav na telefon«. Na vsak način je hotel, da njihovi lokalni novinarji z nama delajo intervju. Ker sva Evropejca in sva sem priplula. Ah, ja...

Potem se razdeliva. Vesna gre v šoping hrane, kjer jaz nimam kaj početi. Tam sreča Iva iz Hrvaške s katerim smo zmenjeni jutri na večerji pri Johnu in Elviri. Iva ne pozna in naj bi ga spoznala šele jutri. Ah, ta svet je res majhen.

Sam odpešačim domov in si spotoma ogledam potencialne oštarije za naslednje dni. Saj sem jih sicer vse že videl iz avtomobila, sedaj sem si pa v miru ogledal tudi menije. In naštudiral termine veselih uric (ne samo koktajli, tudi hrana je cenejša v času happy hour).

In spotoma naštudiral avtobusni prevoz. Ja, Saipan ima mestni avtobusni prevoz, čeprav se nahaja v ZDA! Eno linijo, na eni cesti, prikazano kot štiri (iz središča mesta proti severu, od severa v središče mesta, iz središča mesta proti jugu in iz juga v središče mesta). In na netu je celo živa slika s pozicijami avtobusov. Štirih avtobusov, od katerih sta dva »not in service« in dva se premikata. Na štirih linijah, na eni cesti...

mislím,da sem jedla svežo mozzarelo nazadnje v LJU;imam rada neobičajno in raznoliko hrano;vendar evropsko delikateso pa vseeno pogrešam;tokrat prvič od LJU našla tudi italijanski pršut in nekaj drugih delikates,ki so užitne

fotografija v muzeju

taki naj bi bili prvotni prebivalci Saipana

muzej je zelo majhen; zajema vsa obdobja;

pijača tuba v Mikroneziji je tradicionalna pijača, narejena iz fermentiranega kokosovega soka (socvetje). Iz zareze začne teči sladek sok, ki ga zbirajo v posodah, pritrjenih na drevo. Svež sok je zelo sladek in nealkoholen. Po nekaj urah je alkoholna

lokalna zaprta tržnica kjer prodajajo izključno samo to kar je pridelano v Severnih Marijskih otokih

skrita marina

samo midva nisva v marini ampak na tranzitnem pontonu; ni pa v marini niti elektrike; midva imava na tranzitnem vsaj vodo

tudi gobe rastejo; no pri vsem tem dežju ni čudno...ne poznam te vrste

drobna drevesa s čudovitimi cvetovi

zelo velik American memorial park

brez zastav ne gre...še vedno nisva uspela najti/kupiti zastavo Severni Marianski otoki

5. februar 2026, četrtek

Saipan, Severni Marianski otoki

Jutro je tako, kot smo jih vajeni na Jadranu, sončno in brez vetra. Tudi kasneje je dan sončen in vroč. Kot, da nikoli ni bilo dežja.

Rentiča podaljšava za dva dni in se odpeljeva še po nekaj malenkosti. Vesna si kupi oblačila, jaz ta čas preživim v ferreteriji. Skupaj ga preživiva v hramu mobilnega operaterja. Najini paketa za petnajst dni ne bosta dovolj. Najmanj še enkrat toliko dni bova potrebovala. Kupiva še šopek za Elviro, kar se zdi enostavno, pa ni. Nekaj rož kot darilo za na obisk, se v Sloveniji lahko kupi na vsaki bencinski črpalki, tukaj imajo še cvetličarne skoraj izključno le plastične rože. Sveže vrtnice hranijo v hladilniku.

Potem greva na kosilo v restavracijo na obali. V lepem vremenu je kosilo na terasi pred plažo prijeten dogodek. Za sladico si je babica Vesna izbrala grandma cocktail. Viski s kokosovim mlekom. Nekaj podobnega smo pili v mladosti, takrat smo to imenovali tigrovo mleko.

Po kavici v kavarnici, kjer sem bil že včeraj, se odpeljeva do Elvire in Johna. Na obisk pride še Ivo iz Dubrovnika s sinom Bobijem, da zaokroži balkanski večer. Ivo že enajst let živi na Saipanu. Elvira se je odlično potrudila z večerjo, ki je bila lepo podlaga za prijeten in dolg klepet. Klepet v več jezikih. Še kuža Bruno je poliglot. Razume tako ukaz "dodi-vamo", kot "kam-hir". V obeh primerih ne pride, ker razume tudi, da v takem primeru ni pametno hoditi preblizu gospodarja.

danes sva jedla izven klima prostorov in imela čudovit pogled na morje...

...in, ker je bil za spremembo sončen dan, so bile take močne barve

kosilo ni bilo nič posebnega v Olae, je bilo pa užitno

nisem imela namena piti coctaila, samo je imel tak simpatičen ime: grandma (whiski z mlekom)

komaj sva našla cvetličarno s svežimi rožami, pa še to so imeli izredno slabo izbiro; kar je razumljivo, v tej vročini ne preživi nič ... je bil pa zanimiv način zavijanja šopka, zelo veliko papirja; na fotki začetna faza

del stare cerkve zraven nove moderne

Elvira se je res potrudila z večerjo: naredila pečene t.i. štruklje, piščanec z limono, mahi mahi z zelenjavo, solate in spekla piškote itd...se vidi domača kuhinja: malo italijanske, malo balkanske;prav lušten večer

6. februar 2026, petek

Saipan, Severni Marianski otoki

Spet je sončno in prijetno vreme. Očitno se tudi to lahko zgodi. Sicer nama vsi zagotavljajo, da je toliko dežja, kot sva ga imela, pozimi tukaj izredna redkost. Menda ima Saipan 320 sončnih dni na leto. Menda.

Dopoldan se Vesna pretepa z računalnikom, jaz brkljam po barki. Danes, ko je tudi na palubi vse presušeno, se lahko lotim manjših popravil. Takih, ki bi lahko počakala še nekaj časa, je pa dobro, da so postorjena. Recimo, da obrnem anteno Starlinka tako, da bo v dobri poziciji za plovbo proti jugozahodu.

Ko ugotovim, da ima moj VHF handy napihnjeno litijevo baterijo in da polnilec crkuje, pobaram domačina, kje bi to lahko tukaj kupil. Ne upam v uspeh. Ampak, fant je strumen: v Water Company. Skeptičen sem, naziv spominja na watermakersko tovarno vode. Ko pa vstopim v "office", se znajdem v čisto pravi čendleriji. Tudi handyja za mene imajo na zalogi.

Vesna skoči še v trgovino in k frizerju. Pa jo med potjo kličejo, da nimajo elektrike in da naj pride drugič. In zakaj že rabijo elektriko za striženje s škarjami? Ne rabijo je. Vseeno gre do njih. Rezultat? Tudi brez elektrike so jo sredi dneva čisto v redu postrigli. Niso ji pa po striženju zmasirali vrata brez elektrike, čeprav se bi to sigurno dalo.

Je pa zanimivo, da v tem času semaforji niso delali. Očitno nimajo brezprekinitvenega napajanja. Prometa sicer ni veliko, vendar ljudje vozijo meni čudno. Pred nedelujočimi semaforji se ustavijo, kot pred all-way stop znakom. A ne povsod. Le jaz divjam brez ustavljanja s hitrostjo 35 milj na uro po glavni štiripasovnici. Kaj sem naredil prekršek? Na lokalne predpise se, Balkanec kot sem, ne spoznam.

Zvečer se dobimo s Šarko in Martinom v italijanski restavraciji. Malo sem skeptičen, kako bo to izgledalo v Združenih državah, kjer kraljuje Pizza Hut (vesoljček Alf je jedel samo pice iz Pizze Hut in mačke - kar je nekaj podobnega). No, bomo videli. Kakorkoli, klepet bo sigurno zanimiv.

naša Mala je še vedno edina jadrnica na visitor pontonih

pred večerjo narediva malce daljši sprehod po parku

zvečer se ob obali zbere dosti ljudi

no in na tako romantičnem kraju me v travi nekaj popika, grozno srbeče/boleče ... jaz sem pa malce alergična na raznorazne pike

tokrat smo bili v italijanski restavraciji; testo za pizzo je bilo dobro, le omake je bilo petkrat preveč

7. februar 2026, sobota

Saipan, Severni Marianski otoki

Čudovit dan v čudoviti marini.

Vesna se odpelje oprati perilo in kupiti nekaj malenkosti. In ko opere blazino, ugotovi, da blazine ni več. No, je še, samo ne v enem kosu. Mase je enako, nič se je ni pretvorilo v energijo, le razpored atomov je drugačen. Blazina je pač povečala svojo entropijo. Rezultat je jasen. Kupiti je treba novo. To se izkaže za trd oreh, ki je na koncu le uspešno zdrobljen. Vesna popoldan vrne še avto in gre na sprehod (na barki je tak kaos, da ne more niti vstopiti).

In zakaj je kaos? Zato, ker sem potegnil novo kabel za 12 V vtičnico iz panela do prednje kabine. Kdor je kaj podobnega že počel, ve, da je to delo za cel dan na vseljeni in za izplutje v kraje brez trgovin pripravljeni barki. Vse je potrebno zložiti iz omaric in sprazniti vinsko klet. Potem se šele lahko razstavi pohišstvo v salonu in prednji kabini. Ker so kanali polni kablov, je najprej potrebno odstraniti okoli 30 m raznih žic. Po možnosti takih, ki niso v uporabi, kar pomeni preverjanje na "stotih mestih". Sledi pol ure dela za napeljavo nove žice in potem do poznih večernih ur ponovno pakiranje tistega, kar je bilo že pred začetkom del zelo dobro spakirano.

Danes ne greva na večerno pijačko. Vse v skladu s teorijo o prečudoviti marini.

tokrat sem dala prati vzglavnike in ko pogledam proti stroju, en vzglavnik je šel v prafaktorje; očitno se je zadruga na njem strgala ali odprla; groza! vse je frčalo naokoli, ko sem odprla stroj...

ker na barki ni bilo možno bivati, sem šla sama malo naokoli in na kosilo: tom yum juhe v različnih variantah se nikoli ne prenažem ta juha je meni no.1

no, kot bi bila v Grčiji ... tudi tukaj najdeš potepuške mačke

žalostno je videti razpadajoče hotele, restavracije...v času covida se jih je veliko zaprlo, Kitajcem je lani Trump zatežil z vizami za Saipan ...

sedaj se držim samo betonskih potk, nič več po travi

takole pa danes zgleda moja noga po pikih, pa se nisem praskala; noga mi je zatekla, piki postali gnojni; očitno bo treba z antibiotiki pozdraviti okužbo

mlado in staro po parku na sprehodu

8. februar 2026, nedelja

Saipan, Severni Marianski otoki

Dopoldan je miren, popoldan je razburkan.

Najprej pridejo Šarka, Martin, Quido in Chuck Norris. Chuck Norris je kuža. Kmalu za njima sta pri nas njuna prijatelja, zdravnik Rob z ženo. Strokovna diagnoza Vesnine popikane noge je, da so to piki rdečih mravelj. Očitno je pred dvema dnevi stopila v mravljishče. Po zdravljenju in predpisovanju zdravil, ki jih bo možno jutri dvigniti v bolnišnici, sledijo bolj prijetne stvari. Nekaj snacka, pivo in vino. In čvek.

Vse skupaj se zaključi ob treh popoldan, ko eno rundo gostov zamenja druga. Težko bi ocenil, katera je bila prijetnejša, obe sta bili super. Drugo rundo gostov predstavljata Elvira in John s prijatelji zdravnikom in jadralcem Tonijem z ženo in še dvema paroma, ki sta bila na sprehodu na pontonu. Hitro so razumeli povabilo in se pridružili. Klepet je bil ob pijači in nekaj malega snacka, ki sta ga družno pripravili Elvira (zeljanica) in Vesna (flancati) sila prijeten in se je kar prehitro končal. Takoj po diagnozi zdravnika (drugo mnenje) in novemu paketu receptov za Vesnino popikano nogo. Ob desetih zvečer. Po ducatu popitih flašk rujnega. In nekaj pivih. Nismo pili ameriške pijače in nismo pili uvožene pijače. Pili smo švercovanu robu.

Večer, ki bi ga bilo prijetno ponoviti.

tole zadevico imamo v salonu v kotu in priznam, da jo zelo redko brišemo; zapuščeno osje gnezdo

ena mrtva osa je bila notri; ose umrejo ali zaradi pomanjkanja hrane ali pa se jim izteče življenjska doba pa to je noro kje si je našla mesto za izgradnjo gnezda...

Šarka, Martin in Quido so peljali psa na sprehod in se ustavili pri nas...pa pridejo mimo njihovi prijatelji, med drugim je eden zdravnik v bolnici

ob treh prideta Elvira in John s prijateljema Toni in Janet

Elvira je spet pekla odlično zeljanico (tako jo ona imenuje); tukaj testa ni mogoče kupiti, tako, da je narejeno iz vlečenega testa; notri pa ricotta (prave skute ni) in špinača = odlično

ure so tekle, sonce je zašlo, mi smo pa bili vedno bolj živahni

pa prideta mimo dva para, ki poznata ostale naše goste, tako, da se število ljudi na Mali povečalo na 10 ljudi...toliko jih pa hkrati na Mali že dolgo ni bilo

različni ljudje, različne zgodbe in normalni ljudje ...tako, da sem danes na Mali imela dva pregleda, ki sta bila #plačana# z vinom ...

9. februar 2026, ponedeljek

Saipan, Severni Marianski otoki

Dopoldan Šarka javi, da ima recepte za Vesno. Kmalu nato pride in skupaj gresta v lekarno po zdravila. Zdravila niso poceni, zdravnik je bil gratis.

Potem se odpraviva na kosilo. Zgodnja sva in imava vmesno postajo v visitor centru American Memorial Parka. No, imela sva to v načrtu, pa je ob ponedeljkih zaprt. Nasproti vhoda je urad Mariana Marine Parka z razstavo o flori in favni Marianskega jarka. Zanimivo, zelo zanimivo. Pogledava si celotno zbirko kratkih filmov iz globin Pacifika, navdušena sva. Precej dlje sva ostala, kot sva planirala (pravzaprav tega sploh nisva planirala, sem sva zavila, ker je bil visitor center zaprt) in ura je preko tri popoldan, ko nama rangerka diskretno pove, da ob treh zapirajo.

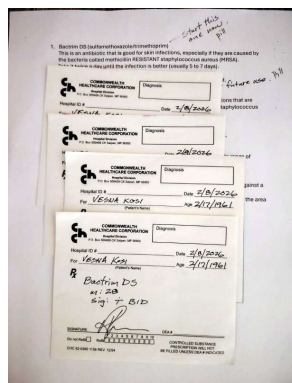
In potem na kosilo. Hoja po vročem soncu je na začetku zelo prijetna. Tokrat sta najini telesi močno podhlajeni. Klima v

visitor centru Mariana Marine Parka je bila naštimana na zimske razmere v Sloveniji. Kaj so pri nastavljanju zamešali stopine Celzija s stopinjami Farenheita? V nadaljevanju neletiva na prodajalno kanabisa. Marihuana je tukaj legalna, lahko se jo kupi v trgovini in uporablja. V neomejenih količinah. Za naju nekaj novega. Cena pa ni zanemarljiva, 10 dolarjev na gram. Vseeno pa je to ceneje, kot pivo. Glede na efekt. Končno sva na poti na kosilo. Pa nisva. Vmes je še pekarnica z dobrim kruhom in trgovina Levis s polovičnimi cenami glede na Ljubljano.

V prometu spet opaziva novost. Ko na prehodu za pešce prečkava cesto, se avtomobili ustavljajo s prižganimi štirimi smerokazi. Znak za nevarni in nepredvidljivi objekt na cesti, ki zahteva nepričakovano ustavljanje. Definitivno nepričakovano. V Združenih državah nihče (razen naju) ne hodi peš in ne predstavlja ovire na prehodu za pešce..

In potem se le nekako primigava do vietnamske restavracije. Nekaj stvari je dobrih, nekaj povprečnih. In spet sva začetnika pri naročanju. Ker ne znava vietnamsko in ker sva tako freh, da ne prosiva gugla za prevod, naročava juho in misliva, da je to tagliata. Na srečo je natakarica ocenila, da ne veva, kaj bi rada in naju je do časa opozorila. Za sladico si je Vesna omislila mini rakovice, ki se jedo kot snack. Nekaj podobnega kot Simi šrimpki v Grčiji in Turčiji.

Pred barko naju ujame še drugi včerajšnji Toni in da Vesni zdravila še po svoji plati. V tem primeru so bila tako zdravila, kot zdravnik gratis. In na barki naju čakata dve vrečki s pomelom, pomarančami in mandarinami. Vse ekološko pridelano. Vključno s flaško belega, ki je bila tudi priložena. In vizitka. Charlie in Debbie sta to prinesla v zahvalo za včerajšnje druženje. Lepo! Kaj sva spet v Polineziji?

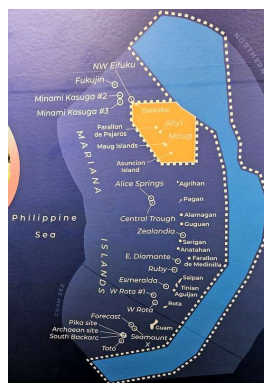
dr. Rob mi je napisal malo več receptov, ker imam na žalost večkrat težave z okužbami; za dve atibiotični kremi in dve škatli tablet antibiotikov ter pol litra razkužila sem plačala 50USD; mislim, da v SLO ne bi bilo kaj dosti cenejše, če bi jih kupi

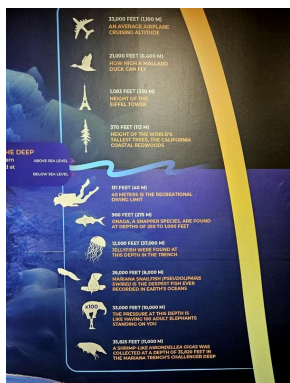
vroče 29C,brez vetra,a vsaj vlage ni-malo sprehoda do muzeja

v vrata muzeja se zaletiva,gospodje 3 dni v tednu ne delajo; pa zagledava ta marine park posvečen predvsem Marianskemu jarku

prikaz kateri otoki so vse ob jarku

ponazoritev kaj je nad morjem in pod morjem

imajo tudi zunanji avditorij, vendar dvomim, da se kaj uporablja zadnja leta

že včeraj so mi gostje na barki razlagali, da je tukaj marihuana legalna in jo lahko kupiš in res, danes blizu parka zagledam to trgovino

prodajajo več vrst marihuane po jakosti in vonju = 1 gram je 10USD

pekarna kot se šika, veliko različnih vrst kruha, da ne govorim o sladica (slednje samo window shopping)

danes sva šla v vietnamsko restavracijo; wonton noodle soup with BBQ pork = dobra juha

za sladico sem si izbrala crouch baby crab = poješ celega raka, saj so majhni in hrustljavi

Debbie in Charlie sta nama pustila na barki sadje z domačega vrta... in flaško vina (iz trgovine)

10. februar 2026, torek**Saipan, Severni Marianski otoki**

Dan za druženje. Dopoldan pride Šarka in gremo na kavo. Vesna še pred tem podaljša marino. Dva dodatna dneva sta brez popusta, vsak je po 6,70 evra. kava je pa prvič na Saipanu v keramični skodelici (z napisom Illy). Vse kave do sedaj so bile dobre, vendar postrežene v papirnatih kozarcih s plastičnim pokrovom in slamico. Ali je bila slamica papirnata ali plastična, ne vem. Kapučina pač ne pijem po slamici.

Potem greva v muzej v American Memorial Parku, Nasproti tistega je, kjer sva bila včeraj. Vsi so nama ga priporočali, midva pa nisva najbolj navdušena. Muzej govori o drugi svetovni vojni in bitki za Saipan. Klasičen primer podajanja zgodovine, kot jo napišejo zmagovalci. Črno belo. Zmagovalci so kavbojci z belim klobukom, poraženci pa kavbojci s črnim klobukom. Poraženci so tukaj delali množične samomore, da niso padli v roke zmagovalcem. Le zakaj? Nekaj redkih fotografij domačinov jih kaže prestrašene in uboge, podnapis pa pravi, kako so bili srečni, ker so bili rešeni. Mar res? Bitka za Saipan jim je odnesla vse domove in nekaj naslednjih let so morali preživeti v taborišču. Kakorkoli, muzej vojnih grozot. Grdo. Nasilno.

Svetla stran visitor centra Ameriškega spominskega parka je bilo osebje. Rangerji. Park spada pod nadzor ameriških narodnih parkov, ki so verjetno najboljše prezentirani narodni parki na svetu. Ko so izvedeli, da iščeva njihovo zastavo, so nama jo takoj podarili. Danes je zastava Severnih Marianskih otokov končno zaplapolala ob ameriški pod desnim križem na jamboru.

Na kosilo zavijeva v restavracijo z ameriško hrano. Prvič, od kar sva v Združenih državah. Jeva ocvrto kuro v dveh variantah. S kečapom in majonezo. Le kuhan krompir (baked potato) je bil dober, polnjen je bil s sirom in slanino. Je pa to hrana, ki trga zobe. Po kosilu so na mojem krožniku ležale kosti in en zob. Sploh nisem čutil, kdaj je izpadel, le ko sem vse že pojedel, sem začutil, da mi v ustih nekaj manjka. Potem sem poiskal manjkajoči zob med kurjimi kostmi. Bil je proteza, ki sem jo imel v ustih 30, morda 40 let in je bila planirana za zamenjavo pred enim letom, pa takrat ni bilo časa. Bo pa letos čas.

Zvečer sva povabljena na večerjo k Jeffu in Lauri, prijateljem od Johna in Elvire. John in Elvira naju peljeta na vrh Capitol Hilla, kjer imajo hišo z lepim razgledom na laguno. Jeff je pripravil večerjo po mojem okusu, ovco s pire krompirjem. Kakorkoli, druženje se nadaljuje. Fino!

V velikem pričakovanju grem spat. Ves sem napet. Zob dam pod blazino. Računam, da mi miška ponoči prinese kaj dinarčkov in jih zamenja za zob.

prave kave, različne variante - Šarka že ve kje imajo dobro kavo

ogled vojaškega muzeja

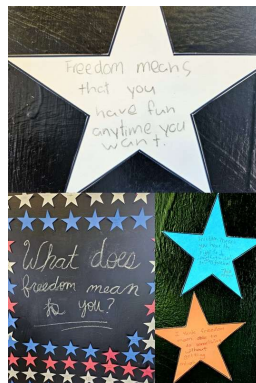

tabla v muzeju: komentarji pa so s strani obiskovalcev

končno dobila zastavo od Severnih Marijskih otokov-sedaj že lepo visi na Mali

in potem greva v Ameriško restavracijo=to še nisva bila.... pohana kura s kečapom, vsaj krompir je bil ok

jaz sem si izbrala marinirane pikantne perutniške-vsaj malo boljše; s pohanimi zadevami imam malo probleme, ker običajno ni sveže olje

sončni zahodi so vedno lepi

zvečer pa večerja pri Jeffu in Lauri (oba zdravnika-ginekologa)-nista gledala moje noge :)

imajo tudi svoj dnevni časopis;prebivalcev je cca 45.000.

11. februar 2026, sreda

Saipan, Severni Marianski otoki

Miška ni nič prinesla. Le zakaj? Sem morda že prestar in to za seniorje generalno ne velja? Kdo ve?

Danes imava petinštirideseto obletnico poroke. To je potrebno proslaviti. Za začetek proslavljanja odpešačiva v luko, da bi dobila clearance in plačala port tax. Pa se zaplete. Vse papirje naredimo, plačava, in potem port kapitan pove, da morava biti na Guamu v 24 urah. Ajoj! Midva se bova ustavila še na drugih otokih, na Guamu ne bova prej kot v dveh tednih. Ni problema, povedo, vse bodo stornirali in odjavo bova naredila na Roti. Tudi denar (12 dolarjev) nama bodo vrnili na kartico. Zelo so prijazni, le nisem čisto prepričan, če je vse by-the-book, če sploh vedo, kaj delajo. Letos sva tretja barka na Saipanu.

In ker sva ravno v luki, se (po nekaj čakanja) usedeva na ferry in odpeljeva na otoček Managaha, turistično meko, znotraj reefa. Narava je čisto spodobna, morda celo tako lepa, kot na atolih. Razlika je v ljudeh. Vse skupaj spominja na Hrvaško ali Italijo v avgustu. Na otoček, ki ima eno pot okoli otoka, dolgo nekaj sto metrov, eno plažo in eno (skoraj nedelujočo) gostilno, ferryji s kapaciteto nekaj avtobusov dovažajo (in odvažajo) turiste vsako uro. Gužvasto! Od gostinske ponudbe imajo samo čips in ramen juho. In pivo. Veliko različnih piv. Vse preveriva. Kelner si naju je zapomnil in po povratku na Saipanu odpeljal s svojim avtom do najine naslednje destinacije v Garapanu. Do oštarije. Da si naju je zapomnil, ni bilo nič čudnega. Edina bela med samimi rumenimi turisti sva bila.

Za praznovanje si izbereva tajske restavracijo z imenom The Lucky Bill. Tipično ime tajske birtije, bi rekel. No, hrana je bila dobra. In obilna. Vsako jed pa je bilo možno naročiti v pikantno pekoči stopnji od 1 do 15. Midva sva hrano naročila extra chili. A ko sva naročala pivo, sva vedno poudarila "Asahi beer, hot chili level zero". Rada jeva pekoče, a pivo naj bo tako, kot ga je rodila mati pivovarna.

dobre pol ure peš v vročini do luke

ogromen ferry vozi najmanj vsako uro do otočka Managaha

inkasantka je oblečena od glave do pete-se skriva pred soncem

danes je kar valovito, nič kaj primerno za plavanje; še dobro, da ne smem plavati zaradi noge

otoček Managaha pred nami

na tem koncu je malo bolj umirjeno morje z dolgo vrsto ležalnikov; za vstop na otok plačaš 10USD na osebo, ferry pa 10USD za domačine...pa sem ji rekla, da sva že skoraj rezidenta tukaj; drugače je cena 15USD za tujce

tudi na tem otoku rjavi top

začasna oštarija, glavna se renovira

oštir, Korejec (ta naju je potem tudi peljal v mesto), mi je naredil juho

lep otoček, lepa plaža, lepo morje, a turistov kar veliko glede na to, da vsi tožijo kako jih ni ...

Carolinec

dve od štirih jedi: rdeči curry s shrimpi in ananasom št.pekočnosti 8; papaya solata št.5; tom yum juha št.10, pečen riž št. 10...

12. februar 2026, četrtek

Saipan, Severni Marianski otoki

Dopoldan Vesna uraduje, jaz popravljam malenkosti, ki so se nabrale v zadnjem času. Nič pretresljivega.

Ob petih popoldan pride po naju John in z Elviro se odpravimo na sprejem k Toniju in Janet v njihov grad na vrhu hriba s pogledom na vse strani otoka. Ne pomnim kdaj sem bi nazadnje povabljen v tako razkošno hišo na tako lepi lokaciji. Kasneje se nam na večerji pridružijo še Charlie in Debbie ter Jeff in Heidi. Vsak par je prinesel s seboj nekaj hrane, le midva sva prišla samo s steklenico vina in odpiračem, ker sva striktno sledila Jannetinim pismenim navodilom o protokolu. Očitno je protokol, ko ne gre za državne obveznosti, bolj ohlapna zadeva.

Kakorkoli, druženje in prehranjevanje je bilo v več grajskih sobanah in ob bazenu pred graščino. Pač odvisno od hrane in razpoloženja, ki je vladalo v nekem trenutku. Po protokolu. Za naju, ki sva navajena na enostavne stvari, je bilo vse to zelo luksuzno. Še v hotelih najvišjega nivoja (kjer tudi nisva bila že mnogo let) ni tako nobel. Seveda je bil tudi klepet na podobnem nivoju. Zanimivo, vsi smo bili prvi pari in najinih 45 let poročnega statusa je bilo nekje na sredini. Vsi po vrsti pa so nama razlagali, kako lepo so se imeli na Mali (in koliko je bilo vina). Očitno jim balkanski melos prija. In še nekaj je. Na majhnem otoku, kjer vsak pozna vsakega, je kakršen koli tujec atrakcija.

cele hiše nisem uspela fotografirati, ker je raztegnjena

pogled s posestva Janet in Tonija

pred osmimi leti je tukaj bila uničena perutninska farma in so vse kure in petelini zbežali v svobodo...in še danes svobodno letajo naokoli

ta krava je bila na neki umetniški prireditvi na Baliu, sedaj pa dela družbo Janet in Toniju

vsi so pripravili neke solate, le midva ne, ker je bilo zabičano naj ničesar ne nosiva, ker sva specialna gosta...

ogromen bazen ; sob pa toliko, da se izgubiš; večino pohištva je iz Balijskega

ženska družba: Debbie, Janet, Vesna, Elvira, Heidi (ona je tudi računovodja)

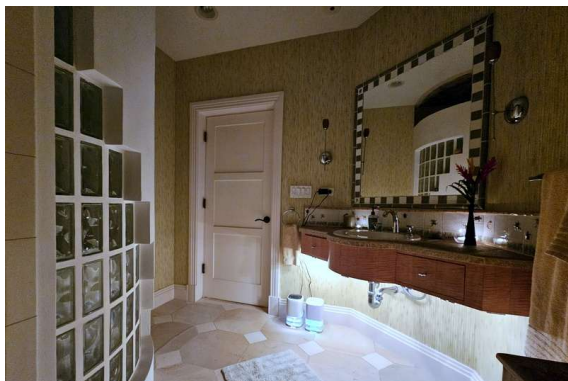
vsak ima svoj način kuhanja; mahi mahi pečen na žaru v Alu foliji ...

vse predjedi so bile odlične; mahi mahi je bil ala ceviche ali v kokosovem mleku ter veliko različnih solat

k sladici (poleg vina) pa še testiranje viljamovke z medom

.... kopalnico ima pa ne samo eno...

deset ljudi na večerji od šestih pa skoraj do skoraj do polnoči-prijeten večer je bil

13. februar 2026, petek

Saipan - Tinian, Severni Marianski otoki

Natočim vodo, sperem barko, fiksiram dingi in pripravljena sva za izplutje. Vesna pripravi nekaj hrane, še več jo prinese Elvira in ob enajstih se družno odvežemo iz marine v Saipanu. Marine, ki mi bo skupaj z mestom ostala v spominu kot ena lepših destinacij v vseh teh letih. Ostala sva dobra dva tedna in bi še, če se na Tinianu ne bi danes začel Pika Festival, Festival čilija po naše.

Lep dan smo izbrali, vetra je dovolj, vala je malo za otokoma. John bi lovil ribe, Vesna s svojim vetom je tu nemočna. Prvo ribo ujame po nekaj minutah, drugo in tretjo v naslednje pol ure. Je bil pa to športni ribolov, catch and release. Šele četrta riba je bila ujeta brez release in to ravno v trenutku, ko smo snemali jadra za vplutje v tiniansko lukko. Vesna sicer zahteva release, ker je riba menda premajhna (prejšnjič je bila prevelika, hmmm...), pa se ne dam.

Pred lukko pojejo telefoni, John pozna vse žive pomembneže na otoku, da bi se privezali v novi marini. Tako so nam povedali poznavalci Tiniana na Saipanu. Vse je urejeno z vplivneži, privez nas čaka. Le marine ni. No, je. Tista, ki jo poznam iz satelitskih slik. Nič novega ni. Ta je z dobrim metrom globine primerna le za motornjače. In našega dingija. No, vseeno bolje, da ga privežemo na ponton, kot vlečemo po plaži in sidramo za palmo.

John in Elvira skočita po avto na letališče in nas odpeljeta na festival. Še prej pa nesrečno ribo, ki nima niti najmanjše možnosti, da bi končala kot sašimi, podarimo domačinki. Kasneje se srečamo na festivalu in ribo pošteno poplača s pivom. Dobra menjava! Mi pa po Johnovi zaslugi in njegovih vezah pristanemo na zastonj hrani in pijači. Hrana je bila dobra, celo kokosove rakovice so imeli v bogati bifejski ponudbi.

Sledijo govori in igranje himne. Kar se tiče govorov, bolje da jih ne bi bilo. Himna je bila pa lepa. Ko sem že skoraj zaspal pri sedemstotriindevetdesetem govoru župana iz petega okrožja vasice z nekaj deset prebivalci, so na oder le prišle plesalke in v debeli uri (morda celo dveh) odplesale mnogo čamorskih, karolinskih, polinezijskih in celo filipinskih plesov. Na koncu so jih spremljali tudi fantje in poleg nežnih, smo bili deležni še ogleda bojnih plesov. Lepo. Motil je le tipično ameriški način predstave, kar je pomenilo, da je povezovalac med posameznimi točkami reklamiral razno razne sponzorje.

Elvira in John se peljeta z nami na Tinian: Tone gleda satelitske karte, John pošiljam sporočila kapetaniji, Elvira pa gleda naprej, da ji ne bo slabo

John se odloči pospraviti palico, pa pravi, da je nekaj na njej ...ujela se je res majhna tuna

neke vrste kosila: pripravila sem hobotnico na med.način; Elvira pa spekla jabolčni zavitek in špinačno-skutno pito=nismo vsega pojedli; sem pa kupila v pekarni ciabatto z olivami=odlična!

poleg raznorazne hrane je bil naprodaj tudi lokalni čili v obliki omak ali v kislu

ob otvoritvi je bilo možno brezplačno jesti lokalno pripravljeno hrano vključno s hladnim pivom in ostalo brezalk.pijačo; ker sem bila sita, sem poizkusila samo raka v pekoči omaki

ob petih popoldne se odpraviva na Pika festival

ob pol šestih je bila otvoritev Pika festivala

...in na glavnem odru spet nešteto govorov, predvsem zahvale donatorjem in ostalim sodelujočim

potem so se vrstili raznorazni plesi

filipinsko kulturno društvo se je tudi predstavilo

moški so pokazali t.i. bojni ples

..in pa mešani ples

14. februar 2026, sobota

Tinian, Severni Marianski otoki

Dopoldan se ne dogaja veliko, razen če bi med dogajanje štela službovanje in poležavanje.

Popoldan se odpraviva na Pika Festival. Cel večer se veliko dogaja. Na začetku je bila razglasitev zmagovalcev jutranjega teka. Elvira je zmagala, pobrala denarno nagrado in imela intervju za državno televizijo. To je že drugi tek, kjer je nekaj zaslužila, prvi je bil na Roti kmalu po najinem prihodu na Saipan . Pri svojih petdesetih letih je postala profesionalna tekačica, ki denar služi s tekom. Očitno.

Razglasitev rezultatov ribolova sva zamudila. Bilo je na drugi lokaciji. Škoda.

Tekmovanje v plesu je bilo klasično. Vendar brez dobrih plesnih parov. Lokalci in obiskovalci festivala, pač. Lokalcev je vsega skupaj za dobrega jurčka. Obiskovalcev še manj. In iz tega nabora je težko izbrati veliko dobrih plesalcev.

Je bilo pa zato zanimivo hitrostno tekmovanje v teku rakov. Do sedaj še nisva videla česa podobnega. Rake so na ukaz postavili in nagnali v tek (bežanje?) v ozke koridorje na mizi, kjer so lahko tekli samo v eno smer. Tisti, ki je prvi pritekel na drug konec mize, je zmagal.

Sledilo je hitrostno tekmovanje v jedi hamburgerjev. Udeležili so se ga: en Američan in devet lokalcev (in lokalk). Zmagal je Američan. Logično. Če kdo zna jesti hamburgerje s kečapom in majonezo (in pomfrijem), so to Američani. Večina ostalih udeležencev je jedla lepo počasi. Očitno so se v naprej odločili, da ne zmagajo, a se vseeno zastonj najejo.

Tekmovanje v hitrostnem prehranjevanju s čilijem je bilo drugačno, kot sem ga pričakoval. Da se ne bi komu kaj zgodilo, so tekmovalci morali čilije le dobro prežvečiti in izpljuniti. Čili je bil očitno pekoč. Nekaj jih je namreč v solzah zapustilo prizorišče še preden so prežvečili vse, kar so dobili na mizo.

Med vsemi temi tekmovanji niso manjkali čamorski in karolinski plesi in tisti, kjer so nastopali otroci, so bili (vsaj za naju) še posebej lepi. Skratka, še en prijeten večer, ki se je zaključil v družbi prijateljev in njihovih prijateljev.

Če le ne bi bil povezovalac plačan od besede in mu ne bi bilo potrebno vsaj tisočkrat omeniti imena sponzorjev...

Taga Veliki je legenda, ki pomaga razložiti 16-metrske visoke kamne latte na Marianskih otokih, Tinian in Rota. Po legendi se je Taga rodil na otoku Guam. Že v otroštvu je kazal nadnaravne moči, kot je sposobnost ruvanja velikih dreves itd; visok 3m

ostanki megalitske vasice

otroško tekmovanje v rakih

Tone testira čili omako, premalo pekoče zanj

Elvira je bila v ženski kategoriji prva, za kar je prejela denarno nagrado, pokala pa ne

v tekmovanju kdo hitreje poje hamburger s pomfrijem, je jasno zmagal Američan; nekateri so zelo počasi jedli-so pač prišli na zastonj obrok

vsak tekmovalec je moral prežvečiti in pljuniti čili (količine ne vem); nekatere je kar zdelalo

otroci so odplesali nekaj njihovih plesov

nekatero imajo zelo dolge lase

John in Tone

tekmovanje v čačaća plesu, tinianski stil

in danes zadnji dan festivala ...

15. februar 2026, nedelja

Tinian, Severni Marianski otoki

Elvira naju pokliče takoj po zajtrku. Po najhitrejšem, a še vedno počasnem postopku, pridingirava na ponton in skočiva v avto. Čakala sta naju, da prideva na obalo in gremo skupaj naokoli. Avto imata do odhoda letala ob enih popoldan.

Mesto je zanimivo. Toliko dreves in nasploh zelenja ni nikjer drugje. V glavnem mestu otoka. Občutek imam, kot bi se vozil po gozdu. No, roko na srce, mesto je bolj vas, kot mesto. Tudi imenuje je San Jose Village.

Poleg nedeljujočega casinoja, reliktu iz časov kitajskega turizma, je čudovit park in plaža. Taka, s pečinami za skok v morje, čudovito mivko za poležavanje in koralnim grebenom za snorklanje. V lepem vremenu je to idilična počitniška destinacija. John posnorkla, ostali ga le opazujemo.

Poslovimo se ob pijači v restavraciji JC, enem večjih sponzorjev festivala Pika. John in Elvira se odpeljeta na letališče, pustita tam avto in se vkrcata na privatni let. To je bil sicer redni let, le da sta bila edina potnika na letalu.

Midva se odpraviva na sprehod. Najprej pa na vece. V oštarijo, kam drugam. In da si kupiva pravico uporabe stranišča, naročiva pivo. In pogledava meni. Nekaj malega finger fooda bi se pa le prileglo k pijači. In tako meziva in pljuckava celo popoldne. Plačava njihovega stotaka. Zahvaljujoč modrim odločitvam DT, je ceha za naju precej manj, kot stotaka. V našem denarju. Nasploh ljudje nimajo radi svojega šefa. Celo več, prav grdo se izražajo o njem. Kdor le more, ga popljuje. Morda upravičeno, ne vem. In me niti ne zanima. Le, da je dolarju zbil ceno, dokler sva midva še na dolarskem področju.

Sprehod po vasici. V glavnem vidiva drevesa. In nekaj hiš. Preseneti naju zelo razbit objekt s križem na strehi. Za razliko od ostalih cerkva v Mikroneziji, ta ni videti niti najmanj reprezentativno. Če to sploh je cerkev? Ampak, drugega objekta, ki bi bil podoben cerkvi, nisva videla. In ja, vse trgovine so v lasti Kitajcev, gostilne pa Filipincev.

v napisu se skrivava Elvira in jaz

Taga beach-John pravi, da so bile korale in ribe; menda je kar krepko uničen koralni svet zaradi tajfunov

lep sončen dan kar oči bolijo, ko gledaš - Taga beach

tukaj večina skače v morje-na fotki John

navkljub napisu, vsi parkirajo pod palmami, dokler jim kokos ne pade na avto

čebele so !

ogromni jackfruti

vsaka vasica ima nek kipec

del skoraj porušene cerkve, v ozadju pa nekaj pločevinastega s križi (le kaj je to?)

poslikava na zidu knjižnice

spet nekoliko spomenikov ipd na temo udeležencev v vojni med Japonci in Američani

lep zaključek dneva na Tinianu

16. februar 2026, ponedeljek

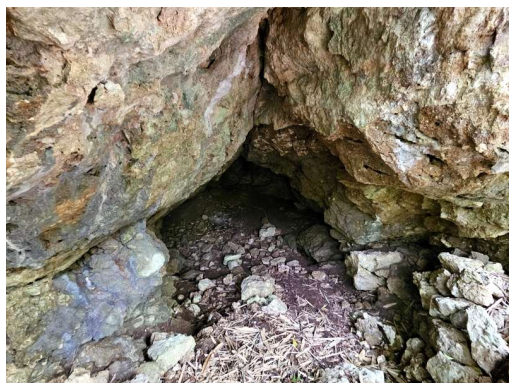
Tinian, Severni Marianski otoki

Ob desetih nama pripeljejo avto. Najmanjši možni. Dokaj nova Toyota Corola s kar nekaj asistence. Pa se odpeljeva.

Najprej na severni konec otoka po popolnoma uničeni ravni cesti z udarnimi jamami. Doživetje je podobno, kot na Kosrae ali pred desetletji v Keniji. Na severu se nahaja staro japonsko letališče, ki so ga posvojili Američani takoj, ko so zasedli otok. Ogromno je in zaraščeno. No, bilo je zaraščeno. Sedaj lepo po vrsti vojska vse skupaj ravna z zemljo in gradi novo, prirejeno sodobnim vojaškim letalom. Po pravem labirintu cest vijugava med delovnimi stroji. Večkrat sva v tem labirintu prišla do slepega konca in sva se morala vrniti. Ko sva končno prispela na glavno cesto, ta ni bila prepoznavna. Tako je bila zaraščena, da sva komaj vozila med grmovjem na obeh straneh. Od normalno široke asfaltirane ceste sta ostali le dve kolesnici. Srečanje ni možno. No, tudi ni potrebno. V vsem tem času sva bila edina turista na tem delu otoka. Staro letališče je bilo namenjeno napadu na Japonsko. Kaj bo novo namenjeno napadu na Kitajsko? Kakorkoli, ogledala sva si obe atomski bombi, ki so ju spustili na Hirošimo in Nagasaki. Od tu sta poletela oba B29. Kaj drugega pa ni za videti, čeprav sva se ustavila še na nekaj mestih, so to atrakcije v kivijskem slogu.

Po pranju perila v dobri in poceni pralnici, kosilu v sosednji oštariji (oštir iz Bangladeša se že veseli prebivalcev nove ameriške vojaške baze) in nakupu nekaj malenkosti v trgovini, ki je neverjetno dobro založena za tako malo prebivalcev, se odpeljeva še na nekaj atrakcij na južnem koncu otoka, ki tudi niso bile vredne bencina do tja. Preden se vrneva na barko, Vesna še odsnorklja eno uro in pol trajajoči krog ob plaži Taga in dan je pod streho.

Sklep: ogled atomskih bomb je bil (vsaj meni) zanimiv, vožnja po razlupani glavni cesti (ki se imenuje Broadway in se v San Joseju začne kor štiripasovnica) tudi, vse ostalo pa ne.

jame kjer so se skrivali Japonci

stara letališča sedaj na veliko prenavljajo

Blow hole - več je vala, višji je pritisk vode skozi luknjo in posledično zgleda kot gejzir

in končno prideva do mesta kjer so izstrelili atomske bombe

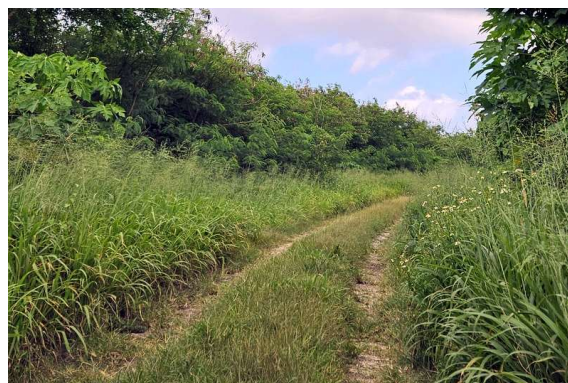
to je bomba št.1, ki je letela na Hirošimo, tako majhna, pa toliko življenj in narave je uničila

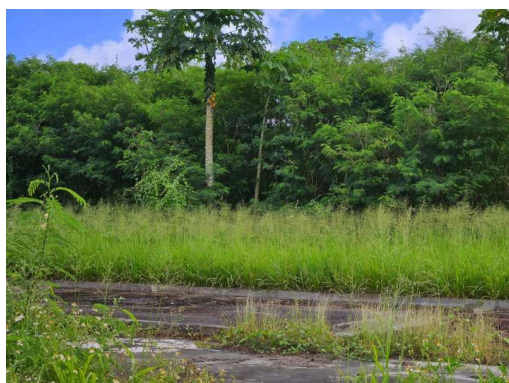
atomska bomba št.2 je letela na Nagasaki

za primerjavo kako velika je, moja malenkost poleg nje

...in potem se voziva spet po taki cesti do mesta kjer so ...

...sestavljali bombe in se nama pobesijo usta: to je vse kar je za videti ...ah ja ..

Carolinas limestone-razgledna točka skozi bambusov gozd

Okinawan memorial monument

tudi tukaj suicide cliff ...kamor so skakali Japonci v morje

17. februar 2026, torek

Tinian, Severni Marianski otoki

Na današnji dan so se zgodile štiri zelo pomembne stvari. V Sloveniji je pustni torek, na Antarktiki je sončni mrk, na Kitajskem je novo leto in v Združenih državah ima Vesna rojstni dan. Še posebej zadnji je zelo pomemben praznik.

Pa lepo po vrsti. Ob desetih vrneva avto in se pri luških oblasteh na Tinianu zmeniva za privez na Roti. Rosalia je ekstremno ustrezljiva in kliče sodelavce in znance na privatne številke (na službene se ne javijo), da uredi zadevo. Celo papirje za clear out iz Rote narediva kar pri njej.

Potem je na vrsti iskanje primerne hrama za praznovanje velikega mnogoznačnega praznika. Kar nekaj jih obhodi, več jih tudi testirava. Spotoma z veliki težavami kupiva razglednice in jih med prvim praznovanjem Vesna tudi napiše in kasneje vrže v nabiralnik. Na Saipanu so bile po 35 centov, tukaj so po 9 dolarjev. Tako dragih nisva kupila še nikjer in jih verjetno tudi nikjer več ne bova. Običajno je znamka nekajkrat dražja od razglednice, tukaj je ravno obratno.

Prvo praznovanje je bilo za kosilo. Ni bilo namerno, so pa nekaj zamočili z naročilom in za povračilo je Vesna dobila kos torte. Jasno, da je bila ta torta, preden je svoje poslanstvo zaključila v trebuih, okrancjana s svečkami.

Po kosilu se prileže kavica. Samo en kafič na otoku ima vsaj približno v redu kavo. Vendar se zaplete pri pakiranju. Po šolski uri o papirnatih kozarcih (ameriški način serviranja kave) in porcelanastih skodelicah (evropski način) sklenemo kompromis. Kavo dobimo v steklenih kozarcih brez pokrovčka in slamice, vendar z izolacijskim trakom, kjer se kozarec prime (da se ne bova slučajno spekla in jih tožila).

Po kavi greva na pijačo v povsod omenjani lokal (kjer sva bila že pred dnevi na zanič kavi), da bi preverila, kako je s hrano. No, morda je v redu, ni pa v redu s kelnerico. Mene je njeno siljenje, da takoj naročila, prepričalo, da so na Tinianu še druge birtije.

In so. V filipinski oštariji sva že tako ali tako preveč naročila za večerjo, potem so pa Vesni prinesli še majhno torto s svečko, na big screenu predvajali "Happy Birthday" in posadka se je šla tekmovalje v karaokah. Jasno, da sva vse pojedla, kretena.

Napokana za nekaj dni sva se odkobacala proti barki, pa so naju na vhodu v marino ustavili domačini in takoj povabili na pijačo. Hja, cel otok naju pozna. Edina sva, ki hodiva naokoli peš. V skrbeh za najino (mentalno) zdravje so se vozniki ves čas ustavljali in ponujali prevoz. Is anything wrong? Do you need a lift? Some other help, maybe? Neskončno so se čudili, ko sva rekla, da bi rada hodila peš. Are you sure? Are you really sure? Res je, da so Čamorci in Karolinci, so pa vsi že popolnoma poamerikančeni. Kakorkoli, v celem dnevu je Vesna naredila slabih 15 tisoč, jaz pa 12 tisoč korakov. Moji koraki so večji. In med domorodci se bo verjetno o tem ob tabornem ognju govorilo še generacije. Once upon a time two crazy Europeans...

kosilo je bilo v ameriški t.i. steak house-na stenah obešene slike goveda; po vročem soncu mi razen tune na poke način ni pasalo jesti ...sva pa čakala kot butlja, dokler nisem kelnerja vprašala kaj se dogaja z naročilom=pozabili, kaj drugega...

pa so prinesli za opravičilo kos torte, svečke so moje oz. ker sem šparovna, so to še s Tonetovega roj.dne

na Tinianu se hvalijo, da sami gojijo čili=nekaj njiv smo pa res videli; samo cene stekleničk čilija pa so ubijalske=cca 1dcl je 17USD

v Beach cafe sva končno dobila kavo, ki je kava; lepo sem prosila, če mi dajo tako dobro kavo v porcelan ali kozarec, ne pa v tiste njihove kartonske lončke

večerja je bila v filipinski oštariji (teh je tukaj itak 99%), hrana korektna, osebje prijazno in nevsiljivo

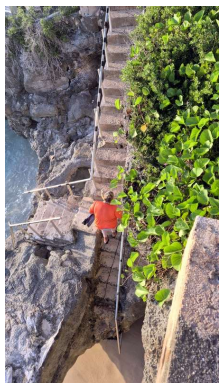
iz trgovine so prinesli torto in uporabim spet iste svečke; na TV je zaigrala glasba, osebje je zraven pelo, lušno vzdušje; je bil pa naporen dan: telefonski klici, viber, whatsapp, msg, FB, IG, emaili; domači, prijatelji, znanci, hvala vsem, ki ste se spomnili

v zalivu kjer sva sidrana so pontoni, vendar je žal premalo globine za našo Malo

pa še nekaj včerajšnjih fotk: šla sem snorkljati na Taga beach; z vrvjo sem se morala gor potegniti do prve stopnice, ker so se prvi dve stopnici očitno zdrobili od valov

...potem pa še xxx stopnic do vrha; imajo pa urejeno: WC, zunanji tuš

sama snorkljarija je bila bolj tako, tako... bilo je kar dosti vala in me je premetavalo sem in tja, koralni greben je bil menda pred leti uničen od tajfuna

naša Mala na sidrišču

v ozadju Saipan

18. februar 2026, sredo

Tinian - Rota, Severni Marianski otoki

Zgodaj dvignevo sidro in izplujeva. Napoved je ugodna, kar se tiče vetra tiče in neugodna, kar se tiče dežja. Napoved tradicionalno na tem koncu sveta drži samo na pol. Vetrovna je bila v redu, deževna je zgrešena v celoti. Dežja ni bilo. Vsaj ne pri nama. Nevihste so bile v okolici. Hvala, Moana.

Na pomolu naju pričaka luški šef Ben in nama pomaga pri privezu. Pravzaprav sva ga poklicala in prosila, da pove, v kateri slip med finger pontoni naj greva, pa je kar prikorakal in pomagal pri privezovanju. Bedasto vprašanje sva mu postavila po telefonu. Ampak to veva sedaj. Vsi privezi, razen enega, so bili prazni. Nisva še dobro privezana, ko prideta naokoli Dr. Melody in John. Veza je drug John, Elvirin mož, ki jima je sporočil, da prihajava. Ona je zdravnica v lokalni kliniki, on je upokojenec. Na vsak način se moramo dobiti in poklepetati, povesta.

Po večerji v restavraciji z napačnim nazivom (pizzaria namesto pizzeria) in obsežnim menijem, kjer so pizze v manjšini, se nama pridružita na klepetu John in Angela. Ko nas iz oštarije deložirajo, druženje nadaljujemo na Mali. Iz t.i. pizzerie na Malo naju odpeljeta s službenim avtomobilom klinike, ker v Združenih državah menda ni vljudno hoditi peš po cesti (hmmm...). Kakorkoli, večer je bil prijeten in se je zaključil še preden se je danes spremenil v jutri.

pa sva spet na privezu-ta je celo brezplačni; elektrike nima, ima pa vodo; morje kristalno čisto

Japonci so na tem otoku gojili sladkorni trs in imeli predelavo le tega

še vlak iz tistih časov na tirih

...in počasi proti glavnemu mestu ...ulice skoraj prazne ...

cerkvena brez sten

avtobusna postaja za šolski avtobus... le kje so otroci? skoraj jih ni videti

kakor so bile cerkve na Tinianu dokaj neopazne, je tukaj več tega ...sploh, če pomislim, da živi na otoku le 1700 prebivalcev

ob cesti raste...zanimivo listje

tudi na tem otoku imajo slikarske umetnike

za kočerjo pa svinjska krača ...dobra je bila

v temi se vračava na Malo in greva mimo razsvetljenega(lučke /svečke) pokopališča...se ne spomnim,da bi kje na Pacifiku to videla

županja mi je poslala sms,da se obvezno vidimo na kosilu ...še javi kdaj...

19. februar 2026, četrtek

Rota, Severni Marianski otoki

Danes je dan za turizem. Na letališču najameva avto in se odpeljeva naokoli. In na letališču je tudi pisarna CPA (Commonwealth Port Authorities). Samo vprašava, ali jutri delajo, ker bi potrebovala clear-out papirje, pa se gospa podviza in nama jih pripravi takoj. Lepo. Domačini tukaj so res povsod neverjetno prijazni in ustrezljivi. Celo tako ustrezljivi, da se jih včasih kar ne upam kaj vprašati in mi je nerodno, ko se trudijo reševati najine težave.

Kakorkoli, z avtom cel dan vandrava naokoli. Roto so nama predstavili kot nekaj najlepšega na svetu. To je pretirano in če bi pričakovala kaj takega, bi bila razočarana. Je pa otok čisto kul, tu ni dvoma. Majhen je, ceste na obljudenem delu so odlične, na neobljudenem pa katastrofalne. Tudi to bi lahko štel kot turistična znamenitost. Narava je lepa, vegetacija bujna, tropski gozd praktično neprehoden. Vidi se tudi, da je (bil) otok turističen. Na mnogih delih otoka so "turistične atrakcije". Niso svetovni fenomen (ker to le ni kiwilandija), so pa čisto spodobne. Sploh sva pa skoraj povsod edina obiskovalca. Tudi to je lepo, da človek lahko uživa sam v naravi.

Po prevoženih vseh cestah (v prevodu: po 25 miljah) se ustaviva v japonski restavraciji Tokyo in med večerjo prejmeva sporočilo županje, da sva jutri vabljeni na uradno kosilo, ki ga bo organizirala nama v čast. Kje? V Tokyu. Če bi to vedela prej, bi šla danes na večerjo kam drugam. Devet lokalov je v Songsongu in midva planirava biti tu le štiri dni, težko bova vse preverila, če jih bova ponavljala.

Otok je majhen in redko poseljen, prebivalcev je manj, kot dva tisoč. Vsi vedo vse o vseh. Na poti na Malo se ustaviva pred pralnico, da bi Vesna preverila, kako je odprta. Pa jo takoj pobara Sandža (fonetično), ki ravno pere svoje perilo. Hey Vesna, don't forget to come with Anton to Tokyo for lunch tomorrow! Mayor Aubrey and I will be very happy to meet you there. Hmmm...

na otoku Rota živijo tudi jeleni-je rekla županja,da moraš kupiti dovoljenje za streljanje

tudi tukaj možakar s supermočmi

nekoč je bil kamnolom-kamnine na katerih so potem stale hiše

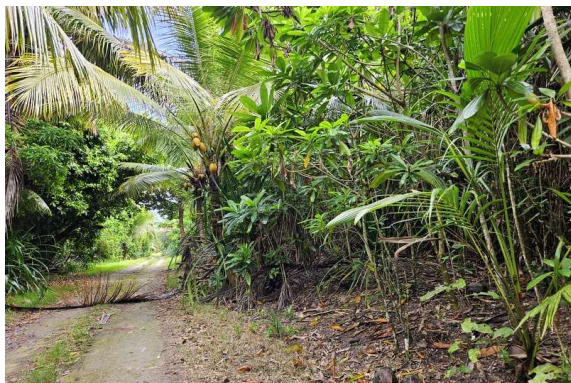
park ptičev, zelo lep konec, a kaj, ko je ves čas deževalo in sva bila potem čisto premočena

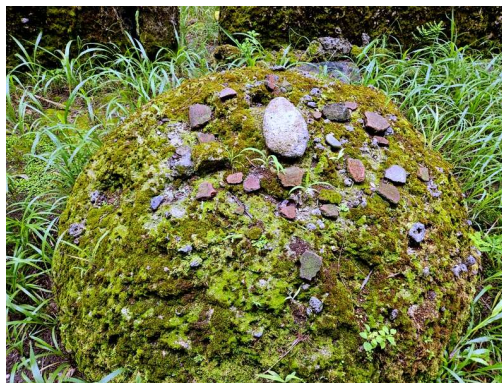
pogled z vrha na čudovite kotanje (kot Pamukkale)

pravi tropski neokrnjeni gozd-ni čudno, da je dosti ptičev

ceste, čeprav peljejo do znamenitosti, so dokaj slabe

Mochong-Latte village=ostanki vasi;ni mi pa bilo jasno zakaj so ljudje kamenčke nalagali na vrh teh ostankov vasi?

Latte vilage

slučajno se peljeva in spotoma spet srečava lokomotivo na tirih (ni bila označena na karti)

v vodiču opisano kot kopališče=nisva uspela najti mesta kjer bi sploh lahko šel v vodo ne, da bi se porezal na ostrih kamninah...pa tudi plavati ne moreš, le namakaš se lahko, če...

označeno kot plaža, kar seveda je, vendar za kopanje neprimerno...bolj malo primernih lokacij sva videla za kopanje

20. februar 2026, petek

Rota, Severni Marianski otoki

Rota je bolj razvita, kot ostali Marianski otoki, zato na pošti nimajo več poštnih znamk. Sold out. Why don't you try sending a picture via WhatsApp? Pa Vesna vztraja in na kuverto, v kateri je fotografija s pozdravi, ji plačilo poštnine na pošti kar natisnejo. Bova, videla, morda je Guam manj razvit in poštni znamke na pošti še vedno prodajajo tako, kot so jih v dobrih starih časih.

Ob enajstih naj bi oddala avto in ob enajstih naj bi po naju prišla županja. Island time. Rentakarovec zamuja več kot županja. In bi verjetno še bolj zamuja, če ga ona osebno ne bi poklicala in pobarala, naj se podviza. Sledi kosilo na račun ameriških davkoplačevalcev v Tokyu. In izmenjava protokolarnih daril. Midva sva dobila ogrlice s posvetilom županje, ona in njeni dve spremljevalki pa majice z napisom Mala in Slovenija. Po prijetnem klepetu se razidemo. Želijo nama, da se še kdaj vrneva. Morda pa res, a z letalom. Za jadranje je to daleč, daleč...

Voda v marini je tako kristalno čista, da kar vabi k plavanju. Morje je pretočno za reefom in bolj čisto že ne more biti. Itak pa sva edina živa barka v celi marini. Vsak odročen zaliv na Jadranu je neprimerno bolj onesnažen s fekalijami iz sosednjih bark. Nama najbližja barka je na Guamu, vmes je 50 milj Tihega oceana. Vesna to takoj izkoristi. Dostop do morja je iz kokpita, tuširanje po plavanju pa na platformi.

Vendar. Skoraj sproži mednarodni incident. Po dobri uri plavanja bi iz sosednje luke rada izplula tovorna ladja. Pa so taka pravila, da dokler je kjerkoli "v bližini" v vodi plavalec, se ne sme premakniti. Vesna mora torej nazaj na Malo in šele ko je že čisto zunaj, ladja vklopi motorje. Roko na srce, izplutje skozi reef je za grdosijo kar podvig, ne glede na to, da je na njej lokalni kapitan, ki na pamet pozna vsak kamenček na dnu. Ladja je daljša, kot je širok umetno narejen kanal v koralnem grebenu.

danes je prišla tovorna ladja iz Saipana-skoraj cel dan so razkladali

preden sva avto vrnila, sva se ustavila še na polotoku zraven marine...

sva bila že prava američana=z avtom točno pred znamenitost

park je urejen, tako kot so vsi ameriški parki

naša Mala v marini

izven reefa je težko plavati, ker je velik val in te lahko vrže na skale

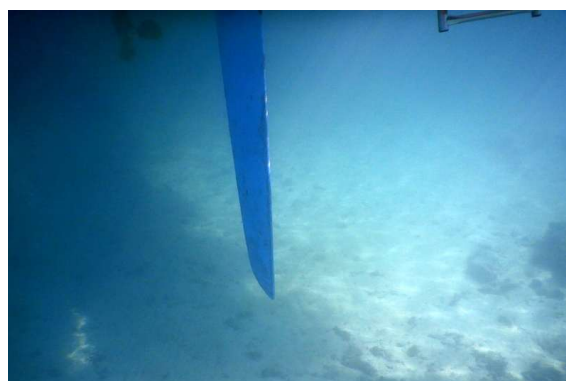
današnje kosilo v japonski restavraciji z županjo in njenimi sodelavkami je bilo zanimivo

v japonski restavraciji imaš možnost jesti tudi na tak način

to sva jedla včeraj: surova marinirana govedina, mahi mahi, miso juha itd...

le kakšen meter in pol je pod našim krmilom vode

pod vodo pričakovano bolj malo koral, je bilo pa ogromno različnih morskih kumar in tudi ribic ni manjkalo

ravno sem dobro začela uživati, ko so me z glasno ladijsko trobljo izgnali iz vode

21. februar 2026, sobota

Rota, Severni Marianski otoki

Vesna slušbuje, mene pa premaga želja, da bi užival v prečudoviti marini. Ve se, kako. Prav veliko nimam za urediti. Premec očistim s kislino, da je spet bel. Vodo imava in to je potrebno izkoristiti. Potem se lotim še pumpe za vece. Nekje malo pušča. Na dveh koncih močnejše privijem vijake in je v redu. Tretje puščanje pustim, da pušča. Razstaviti bi moral motor, pa nimam rezervnega, če mi kaj razpade v rokah. Ne diraj lava dok spava!

Na kosilo greva v Pariz (The As Paris Restaurant). Po Tokiu torej še v Pariz. V Tokiu sva bila dvakrat, v Parizu ne bova nikoli več. Najprej nama postrežejo z zmrznjenim pivom, tudi nadomestno je bilo zmrznjeno in je brizgnilo iz konzerve po mizi. Šele tretje je bilo v redu. Potem naju pustijo čakati na hrano. Nisva je dočkala, po eni uri sva plačala pivi in odšla. V Pizzario, kjer sva bila že prvi večer. Tam je bilo ponovno v redu.

Po kosilu se razdeliva, jaz grem v raziskovanje Songsonga, Vesna se vrne za mašino na barko. Prav veliko novega nisem odkril, le noge sem malo pretegnil, ker naju je na poti v gostilno pobral in odpeljal domačin. Najprej sva se mu sicer zahvalila, rekoč da bi šla raje peš, pa je bil šokiran. Are you sure? Are you really sure? Pa nisva bila več sure in smo med kratko vožnjo prijetno klepetali. Govorimo o razdalji 500 m. Po ravnem.

pa še fotke od četrtka, ko sva se vozila po otoku: na otoku živi tudi ena vrsta netopirjev

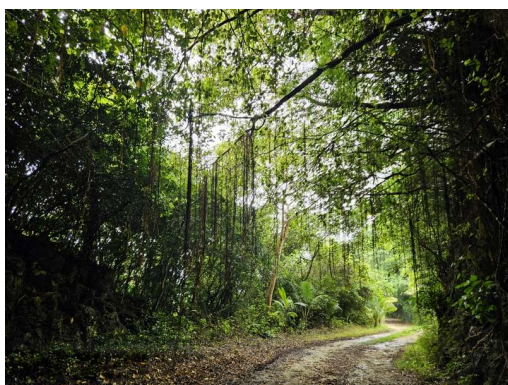
klifasta obala

banjan drevo-kako veliko je, bi se morala zraven postaviti za primerjavo

no, ta je pa dobra: highway ...

vožnja po gozdnih cestah

celo nekaj potokov sva videla

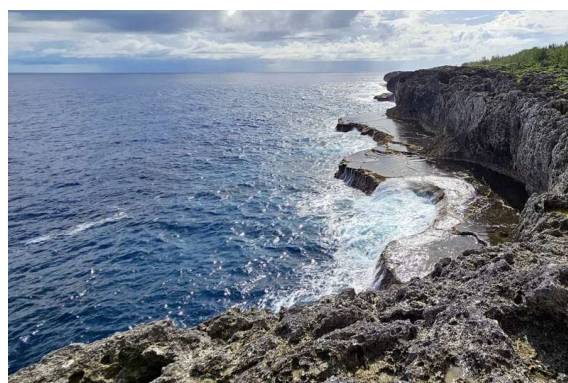
Pona point Cliff fishing park

Pona point

lani jeseni dokončno urejene poti,celo roštilj imajo,dostop možen tudi invalidom

tudi na tem koncu take kotanje-res čudoviti razgledi s te Pona point

japonski top

wedding cake pravijo temu koncu = res zgleda kot poročna torta; dostop možen le z vodičem

22. februar 2026, nedelja

Rota - Guam

Proti jutru je nevihta. Počakava da mine in ob pol osmih se odveževa ter izplujeva iz Severnih Marianских otokov na Guam. Oboje je ozemlje Združenih držav in na obeh ozemljih so prvotni prebivalci Čamoro in Karolinci. Priseljenci pa Azijci in Američani. Filipincev je že več, kot prvotnih prebivalcev.

Vreme imava spet idealno. Razen za otokoma, kjer vetra ni, je 3 Bf bočnega vetra za Malo povsem dovolj, da prideva na sidrišče do mraka. Ampak. Pri vplutju v lukso Guam se zaplete. Najprej morava narediti clear-in, da sva lahko v lukso preko noči. Danes ga ne bova delala, nedelja je. To velja tudi, če priplujeva iz Združenih držav v Združene države. In manjka nama pisna prošnja za vplutje. Narobe sva razumela, da so jo poslali uradniki iz Rote in je nisva sama poslala. Pa tudi, če bi jo poslala in bi nama odobrili vplutje, bi bilo to šele jutri dopoldan. Ni kaj, Guam je velika ameriška vojaška baza in je pristop močno reguliran. Zračni promet strateških bombnikov in letočih tankerjev je bil med plovbo nad najinimi glavami kar živahen.

Ni nama preostalo drugega, kot da se sidrava nekaj milj od luke v odprtem zalivu na zunanji strani otoka. Ponoči. Mislim pa, da sva se sidrala v redu v zaplato mivke s pomočjo treh različnih satelitskih posnetkov in skenerja dna. Ponoči pač nisva videla dna. Še dobro, da vojska ni prepovedala visoko resolucijskih posnetkov na splošno dostopnih strežnikih. Očitno jim je jasno, da ima sovražnik svoje posnetke in ne gleda guglovih map.

pa še nekaj fotk iz Rote ... oštarija Pariz kjer nisva uspela testirati hrane

pa še ena kapelica z Marijo

da ne govorimo o cerkvi, ta je res velika

več dreves skupaj

po mestu so skoraj vsi električni drogovci ročno poslikani

sredi mesta zapuščena hiša ...

pa kapelica z Jezusom

večnamenska stavba; danes so se tukaj zbrali vsi lastniki psov, da so jih popisali

zelo veliko pokopališče za majhen otok in lepo urejen, skoraj v centru mesta/vasice?

Guam = klifasta obala

sonce je že skoraj zašlo...midva pa še nisva sidrana

lahko noč

23. februar 2026, ponedeljek

Guam

Kay z Bad Bunnyja naju je včeraj zvečer posvarila, da sva sidrana v military zone. No, nisva. Nekaj metrov izven te zone sva. Seveda, če Navionics kaj ve. Najbrž ve, ker je bilo dovolj, da imava mir. Zjutraj odplujeva v luko, kjer naju že čakajo uradniki in postopek je narejen hitro in enostavno. Teta iz Porta Authority Vesno odpelje še v marinsko pisarno in to-je-to.

V Agat marini naj bi naju teta, Vesnina šoferka pričakala in pokazala, kje je najin slip. Pa naju ni. Zato nama pa slip pokaže moj soimenjak, ki je bil slučajno na enem izmed pontonov. In pomaga pri privezu. Notri je šlo enostavno, kako bova pa Malo spravila ven, mi pa ni jasno. Med dvema vrstama pontonov je manj prostora, kot je Mala (ki nima bow thrusterja) dolga. Nekaj podobnega sva imela v Barceloni in če me spomin ne vara, marina v Korčuli ni narejena kaj bolj na komot. Bova pa o tem razmišljala kdaj drugič. Manjana.

Agat marina je sredi ničesar. Brez rentiča nimava kam iti. Le oštarijo ima tik ob pontonu. Pa jo preveriva. Povprečna zadeva po visokih cenah, ki jim na koncu pribijejo še postrežnino. Rečejo ji tip. Napitnina, torej. Mandatory. Če je bil prvi vtis na (ameriških) Severnih Marijskih otokih izredno pozitiven, je prvi vtis na (ameriškem) Guamu prejšnji slab, kot dober. Cene so višje. Lokalnih prijateljev še nisva spoznala.

Človek brez avtomobila je ničla. Popolnoma enako, kot v Združenih državah. Taksiji so eksotika po eksotičnih cenah, javnega prevoza ni. Avto morda dobiva jutri. Ni bilo enostavno najti firme, ki bi avto dostavila v marino. In kako naj ga prideva prevzet v njihovo pisarno na 26 km oddaljenem letališču?

Jessica iz Port Authority me je peljala do poslopja kjer sem plačala pristaniško takso 35 USD in pa marino za en teden (75 USD)-vklj. z elektriko in vodo

raziskovalna ladja, take oblike pa še nismo videli

klifasta obala do Agata marine

direktno z našega pontona v marinsko oštarijo

Mala na privezu

v marini ni videti, da bi bila kakšna popotniška barka

no, oštarija je ameriška in Tone naročil Pika hamburger, ki naj bi bil pekoč, pa je moral prositi za dodatni čili...

jaz sem naročila tuna poke, neka tortilja za dekoracijo in razmazan avokado ... sem jedla že boljšega; cene pa bistveno višje kot v CNMI

24. februar 2026, torek

Guam

Ponoči so nekajkrat prihrumele nevihte z močnim vetrom in konkretnim dežjem. V takih primerih je lepo, da sva varno privezana v marini, čeprav bi tudi na sidru verjetno ne bi bilo nič hudega.

Prvič od oktobra lani, ko sva zapustila Nawi marino, sva priklopljena na elektriko. Na pol elektrike, če sem točen. Guam je ameriški in napetost je 115 V. Predlani, ko sem v Panami kupil 110 V inverter, sem preflintal instalacijo in od takrat nimam več stikala za preklap med 110 V in 220 V, kot ga je imela Mala od začetka. Bil sem prelen, da bi to zvezal nazaj, ker se zelo redko uporablja. Super-truper Victron pa ne zna delati s pol elektrike. Mastervolt, moj rezervni polnilec, pa zna. In tako imava sedaj polnjenje akumulatorjev preko Mastervolta in praznjenje z Victronom (ki misli, da nisva priključena na shore power). Spet lahko poje indukcijski štedilnik. No, poje samo za zajtrk, ostali obroki niso skuhani na Mali.

Marina je čudovita. Za mene. Sidrni vinč je zadnje čase začel delati malo počasneje, kot bi smel in sem se ga lotil. A-joj! Poln je blata, ki izhaja verjetno še iz Kosrae. Tudi prostor pred sprednjo kabino, kjer si mesto pod soncem (v večni temi)

delita sidrni vinč in sef, je zasut z blatom. Semering je popustil. Elektrokorozija je naredila svoje. Cel dan sem ga razstavljal, čistil in sestavljal, da dela kot je treba. En semering sem zamenjal, bo pa potrebno ob priliki zamenjati kar celotni zgornji del, preden dokončno ne razpade. Sef, ki je pod blatom izpustil elektronsko dušo, sem odprl s ključem, rešil vsebino in ga poslal v večna lovišča. Na Guamu imajo Home Depot, kar pomeni, da ima Mala nov sef.

Vesna je imela bolj zanimivo delo. Zanj. Po prevzemu avtomobila, ki so ga (z zamudo, sicer) le dostavili v marino, se je odpeljala v šoping. Najprej v tehnične trgovine, potem v trgovine z oblačili in na koncu še v špecerijo. Nekaj je dobila, ni pa s kupljenim neskončno zadovoljna. Oblačila so bila res poceni, vse ostalo je pa na tem otoku drago. Vse, razen grških sarmic (Made in Turkey), ki so bile iz 4 dolarjev znižane na 50 centov. Zakaj? Zato, ji razloži prodajalka, ker tega tukaj nihče ne je. Pa saj je logično. Zraven hamburgerja paše kečap in majoneza, ne pa sarmice.

Glavno mesto Guama je Hagatna (prej znano kot Agana). Je majhno, zgodovinsko upravno središče na tem pacifiškem otoku, ki je nevključen teritorij Združenih držav Amerike.

to je kopija kipa svobode iz l.1990; prvotno so ga donirali Američani že leta 1950 kateri je bil uničen zaradi vandalizma

sem šla kupiti nov trezor v Home depo=isti sistem kot Bauhaus, s tem, da je ta bistveno večji

turisti uživajo na počitnicah ne glede na vreme

manjša marina, bolj za motornjake

je rekel naš sosed, ki vozi turiste na snorkljanje in potapljanje: ni važno kako je vreme, mi gremo na morje, pa četudi tajfun besni on vedno najde mirno mesto za plavanje/potapljanje

vhod v predel kje so državne službe

v spomin na vietnamske begunce, ki so jih američani rešili iz morja

na vrhu hriba postavili kompleks za državne službe

kar sem do sedaj videla je to, da so bile zadeve pred časom lepo narejene, vzdržujejo pa bolj slabo=in to velja za vse objekte, ki jih upravlja država

topovi vsepovsod....

zelo veliko pokopališč je na Guamu, škoda vsakega življenja za

25. februar 2026, sreda

Guam

Slabo vreme se nadaljuje. Z Bad Bunnyjem smo bili zmenjeni, da se popoldan srečamo, pa sta odpovedala. Sta na boji pred Yacht Clubom v ne ravno vzpodbudni okolici s kar nekaj na tri četrt potopljenimi jadrnicami, ki so bile na bojah. Odločila sta se, da bosta dežurala na barki. Srečanje je prestavljeno v lepšo prihodnost.

Ker je slabo vreme, sva se odločila za šoping. V obupno slabo založeni čendleriji ne dobiva nič. Niti ne vedo za kogarkoli, ki bi znal servisirati radar. Kaj šele kaj drugega. V dveh Napa trgovinah tudi ne najdeva semeringa, ki sem ga včeraj zamenjal. O litijevih akumulatorjih pa itak nikjer sploh še nič niso slišali. Ko za nasvet pobarava AI, je odločen: pozabi na Guam, tam ne boš dobil nič od tega na zalogi. Zanimivo, vsi znanci, ki so potrebovali rezervne dele, so šli na Guam, čeprav so bila vsa poročila negativna. Čoporativni nagon? Ali pa morda od oblasti vcepljen strah Američanov zaviti kam drugam?

Kakorkoli, nad šopingom sva obupala (ne samo tehnične robe, še kruha nisva našla takega, kot ga imajo na Saipanu) in

spremenila plan iz A v B. A je bil šoping in B je turizem.

Zapeljala sva se po delu obale in se ustavljava na vseh možnih koncih. Veliko ni za videti. Spomeniki, kjer sploh so, so le samohvala ameriške vojske in vojn. Tudi tistih, kjer so vojno izgubili. Vietnam, recimo. Počutim se podobno, kot v socialistični Jugi, kjer sem se za vekomaj nagledal spomenikov partizanskih super herojev. Isto sranje, samo drugo pakovanje. O Čamorski zgodovini pa nič. Njihov kulturni center, ki bi si ga rada ogledala, je zaprt. Uradno, ker zgradba ni varna za obiskovalce. Če je to sploh res, bi bilo lepo, da bi denar, namesto v povečevanje vojn, uporabili za popravilo kulturnega centra.

Zvečer se odpraviva na Čamoro market. Pričakovala sva nekaj podobnega kot na Pika festivalu na Tinianu, doživela pa ljubljansko odprto kuhinjo z dodatkom suvenirdžinjc. Nič kulture, nič zgodovine, le fast food in spominki, narejeni v Bangladešu. Kupiti sva hotela vsaj vljudnostno zastavico Guama (ki je nikjer na spletu nisva našla), kot sva to naredila na Severnih Marijskih otokih, pa nisva uspela. Očitno tega v Bangladešu ne delajo.

danes sva šla malo naokoli; del fotk je v včerajšnjem dnevniku; na fotki zgodovinski most Talaifak (most Taleifak) v Agatu na Guamu.

Gre za kamniti ločni most, zgrajen v času španske kolonialne vladavine na Guamu, okoli 18. stoletja.

pogled na hrib Lamlam=pokrajina bolj revna s tropskim gozdom=ali je posledica premalo dežja ali pa so posekali in se ni uspel gozd obnoviti?

nevesta v belem...vreme je bilo danes malo deževno, sončno, pa zelo vetrovno ...kot turisti prednjačijo Korejci

ostanki španske utrdbe

replika iz španskih časov

med must to see je obisk Čamorskega sredinega marketa: predvsem hrana, nekaj ročno izdelanih izdelkov, zabaviščni del ... pogrešala sem pa plese, to sem si želela videti, a

kuhana koruza povaljana v sir in šunko; ampak 9 dolarjev za eno koruzo mi je bilo pa malo preveč

Carabao (vrsta vodnega bivola) je nacionalni simbol Guama; v Chamorro vasi ga lahko otroci jahajo (kot pri nas ponije)

kokosov rak = spet za turiste, da si ga ogledujemo

mangrovski varan = vklenjen, da ga lahko vsi opazujemo

če ni bilo 100 ljudi v vrsti za hrano=sklepam, da so dobili kakšne kupone za popust, ker drugače ne razumem zakaj ravno sem, saj je s tovrstno hrano bilo še xxx drugih stojnic

vrsta za plezalno steno na katero te gor kar potegnejo, je bila zelo dolga

26. februar 2026, četrtek

Guam

Guam sva prevozila v celoti. No, skoraj v celoti. Pravzaprav sva prevozila le manjši del. V vojaška področja nisva šla. Nisva smela iti. Ampak tudi, če bi smela, ne bi šla.

Če sva se včeraj ustavljala na vsakem vidikovcu, sva danes manj zanimive miradorje izpuščala. Pravzaprav sva se zares ustavila le na dveh. Na kopališču za reefom, ki je na mene naredil dober vtis. Morje se na enem koncu pretaka v lagunico-kopališče preko koralnega grebena, ko vanj pljuskajo valovi in na drugem koncu izteka nazaj v morje. Voda je zato čista, okolica pa poraščena z vegetacijo čisto do morja.

Druga zadeva pa je razgledna točka na vrhu visokih klifov. Two Lovers Point. Za turistično atrakcijo je potrebna legenda. Žalostna legenda o zaljubljenih. Danes pa ob njuni nesrečni ljubezni cveti posel. Na ograjo se pripenjajo ključavnice. In to ne kakršne koli ključavnice, ampak samot iste, kupljene v lokalni suvenirni trgovini. Ključavnica je polepšana s plastičnim srčkom, kamor par napiše posvetilo. Primerno pisalo za to seveda prodajajo tam, kot ključavnice.

Za kosilo sva se ustavila v nemški oštariji in jedla nemško hrano. No, ameriško varianto nemške hrane. Kislo zelje je bilo močno sladkano, cordon bleu pa polit s sladko BBQ omako.

Še nekaj malega šopinga sva opravila in se vrnila domov. Vesna se zvečer odpravi oprat perilo, jaz pa službovat.

naj bi bil pomemben Bell Tower, ki gleda na Cocos island...meni je bolj v oči padel stožec narejen iz kokosov

pobarvani, popisani kokosi se ne dajo: lepo mirno rastejo, se vidi, da so res prilagodljivi in rastejo vsepovsod

domišljija nima meja: skala v obliki medveda ...

Inalahan: bolj zanimiv je posnetek kako morje pljuska v laguno

na večih koncih so narejene stopnice, ograja, skakalnica in celo smo videli enega, ki je plaval; škoda le, da spet ne vzdržujejo: lepo zastavijo in potem to je to ..škoda

...teh šefov je po celem otoku kar nekaj, ta je čisto nov, ker ga še niso v celoti dali iz polivinila

zanimivo, da na hiši ni visela nemška zastava, le notri so bile: je bil pa menda lastnik pred dvema leti nazadnje v DE, samo očitno ni bil v nobeni bavarski oštariji s klobasami in zeljem

že prej sem si na netu pogledala kaj imajo in prav zaželela sem si kislo zelje s klobaso...no, BBQ omake na klobasi pa še nisem imela, da ne govorim o temu, da sta obe vrsti zelja bile zelo sladke, le pire je bil normalen; cordon blue ni bil paniran

Tamun področje velikih hotelov

... zgodbice za turizem

pogled na klifasto obalo in koralno dno

ameriški način ključavnic s srčki

27. februar 2026, petek

Guam

Vremenska napoved je napovedala odhod v ponedeljek. Zato morava dobiti papirje od tukajšnjih oblasti, da bova te papirje pokazala naslednjim oblastem. Menda se to naredi kar preko neta.

Celo dopoldan se Vesna poskuša dopisovat (poskuša zato, ker ona piše, oni pa ne odgovorijo) in pomeniti (poskuša, ker ona telefonira, oni pa ne dvignejo slušalke). Končno se malo pred poldnevom odločiva, da nama ne preostane drugega, kot da se osebno zglasiva pri customs in na portu, če želiva dobiti te papirje še pred ponedeljkom. Ampak. Po sto metrih vožnje dobiva prvi odgovor. Od carinikov. A-joj! Nazaj na barko in izpolnit obrazec, ga poslati in počakat PDF teh famoznih papirjev. Dobiva jih. Natisneva jih pa jutri. Na Yapu zahtevajo tudi port clearance, na Guamu tega ne izdajajo. Torej bova izplula brez vseh potrebnih papirjev, pa mislim, da se bova že kako znašla.

Potem greva podaljšat mobilni paket. Jutri bo en mesec, kar sva v ZDA in telekomunikacijski paket nama bo potekel. Ampak. Naletiva na tipične probleme v teh institucijah. Posadka na DoCoMo je verjetno najcenejša delovna sila, ki nima pojma, kako naj naredi, kar jim naročim.

Naročilo je enostavno. Vsaj meni in Alju se tako zdi. Naredijo naj tisto, kar piše na njihovi spletni strani, da je potrebno narediti. Po desetih minutah na prvem, tehničnem, šalterju, naju napotijo na drugi šalter. Tam po četrto ure try&fail metode, fant končno izdahne, da je vse naredil naredil.

Odpeljeva se na (zasluženo) kavico v edino do sedaj prijetno kavarno na Guamu, SloWalk po nazivu, kjer preverim DoCoMo in ugotovim, da fant ni naredil ničesar. Ah, moral bi takoj preveriti, pa sem mu verjel na besedo.

Vrneva se, sedaj je najina sogovornica mlada punca. Vse ve. In nič ji ne gre od rok. Tudi ona po četrto ure obupa in začne pripovedovati pravljice. Vse, kar je prav! Naj pride šef! Potem se končno začne odvijati. Počasi odvijati. Mine naslednje četrto ure, da ve, kaj naj naredi. In še naslednje četrto ure, da to tudi naredi. Na pol.

Obema je od prej ostalo po 9 dolarjev kredita, ki sva ga dobila kot nagrado za top-upanje. Paket neomejenega interneta, pogovorov in esemesov stane 6,50 dolarja. Po vklopu tega paketa je na enem telefonu ostalo 2 dolarja kredita in na drugem 8,50 dolarja. Itak je vseeno koliko, ker tega ne bova več koristila, kaže pa to na njihovo popolno nepoznavanje

ponudbe lastne firme. Kakorkoli, do odhoda sva preskrbljena, za kasneje mi je pa vseeno. Za tako enostavno operacijo sva porabila en šiht (en človek krat ena ura in pol plus dva človeka krat tri ure, če štejem tudi čas, ki sva ga midva prebila na vožnji in kavici). Aleluja!

Popoldan se Vesna odpravi po nakupih oblačil. Nekaj časa je sama, nekaj časa jih delam družbo. Sama je takrat, ko jaz čas zapravljam v dokaj dobrem muzeju CHamoru zgodovine in kulture. Ja, pred desetimi leti so spremenili naziv naroda in se po novem piše CHamoru (izg. Tsamoru) in ne več Chamorro (izg. Čamoro). Zanimiv je znak "CH", to je znak za glas blizu "ts", in ker je to en glas napisan z dvema črkama, sta za ime obe črki veliki. Ne poznam nobenega drugega jezika s tako logiko. Nemški "š", na primer, se na začetku imena piše kot Sch in ne kot SCH.

danes nisem naredila niti ene fotografije, zato fotke iz včerajšnjega potepanja po otoku; pogled na Cocos island

veliki valovi

vse cerkve na tem otoku (in ni jih malo) so zelo velike; in po celem otoku so povsod imitacije stebrov

two lovers point ...

28. februar 2026, sobota

Guam

Dopoldan mine v deledomiziranju (ali kakor koli se že imenuje odtajevanje) hladilnika. ker imava elektrike v marini v izobilju, je sedaj primeren trenutek za to. Pa še v pospravljen hladilnik se lahko naloži več nove hrane. To je Vesnina zanimacija. Jaz dotočim dizel in bencin. Mala je glede tega sicer še povsem v kondiciji, imam pa ravno čas.

Ob dvanajstih se dobimo na kosilu in klepetu v tajski restavraciji, Bad Bunny, Alara in Mala. Po kosilu je na vrsti šoping za vse, razen zame. In, zdi se mi, da tudi za Johna ne. Kaj bistveno drugega se na Guamu itak ne počne.

Šoping se je za Vesno končal tik pred mrakom. Jaz sem popoldan preživel v čudoviti marini. Tokrat je bila res čudovita - znebil sem se enega rezervnega dela 2 x 4 x 6 cm! Ampak. Sem pa zato včeraj med rezervne dele dodal 2 kosa 10 x 10 x 15 cm in en kos 20 x 20 x 50 cm. Sic!

Na to-do listi je tako ostal samo radar. No, na to-do listi do sedaj odkritih stvari, ki jih je potrebno popraviti.

home depo, ameriška različica našega Bauhausea....

ročno izdelane torbice v obliki polža

naj bi bili ročno izdelani = je pa to kar teža, da bi nosila okoli vratu oz. je to bolj za moške

avtomobilska tablica Guam